

STSJ de Catalunya de 20 de gener de 2006, recurs 206/2002

Límits de la potestat reglamentària de l'Administració (accés al text de la sentència)

La potestat reglamentària de les entitats locals, recollida a l'article 4 de la *Ley 7/1985, de 2 de abril, reguladora de las bases del régimen local* inclou la potestat d'autoorganització, que permet a la Corporació regular la seva pròpia organització política i administrativa i el diversos funcionament dels diferents òrgans que la integren.

El servei de Policia local, els principis bàsics de la seva actuació, organització i funcionament i el règim jurídic dels seus membres és matèria atribuïda a la competència de l'Administració, que pot regular-los mitjançant reglament, amb estricta subjecció al principi de legalitat, que en aquest cas ve definit fonamentalment per la *Llei 16/1991, de 10 de juliol, de Polícies Locals de Catalunya* i per la normativa de règim local sobre personal funcionari.

Partint d'aquest principi, el Tribunal analitza els preceptes impugnats d'un reglament regulador del Cos de la Policia Local, i extreu les següents conclusions:

- No es poden crear classes de personal no existents a la Llei 16/1991, és a dir, funcionaris de carrera i funcionaris interins. Tampoc es poden crear més categories professionals, o categories professionals diferents, de les establertes a la Llei 16/1991.
- **En l'àmbit de les indisposicions i baixes mèdiques, el Tribunal anul·la un seguit de preceptes preceptes:**
 - En cas que alguna indisposició no permeti a l'agent incorporar-se al servei, té l'obligació de posar-ho en coneixement del seu immediat superior *i fer-se visitar pel facultatiu corresponent per tal que lliuri un comprovant del seu estat de salut. Aquest comprovant tindrà una validesa d'un dia tret que el facultatiu determini la no assistència per més d'un dia*". Aquest precepte va més enllà de la potestat reglamentària del Consistori perquè entra en un àmbit regulat per la normativa de la Seguretat Social.
 - *Obligació dels agents que hagin d'abandonar el servei per indisposició, de fer-se visitar pels serveis d'urgència*. Es pretén imposar al funcionari una conducta concreta en cas d'indisposició, d'una banda, i s'impedeix que el funcionari acudeixi al metge que esculli voluntàriament, de l'altra. Tampoc es poden equiparar els efectes del justificant d'urgències amb els del comunicat de baixa laboral, perquè es vulnera la normativa de seguretat social.
 - *Els agents estan obligats a romandre en el seu domicili en cas de baixa per malaltia o accident*. Afirmar el Tribunal que l'única obligació que tenen els funcionaris és la de romandre en el seu lloc de residència. Dir el contrari equivaldria a crear una mena d'arrest domiciliari per baixa de malaltia.
 - *Els components del servei s'abstindran de realitzar activitats que puguin ser contraproduents per la més ràpida curació de la malaltia o accident*. Aquest precepte no està emparat en cap normativa legal.

- **En canvi, entén el Tribunal que es pot exigir que les baixes mèdiques siguin comunicades en un termini determinat per motiu de les necessitats d'organització del servei.**
- **El Reglament pot entrar a regular quin ha de ser l'aspecte físic dels i les agents de la Policia Local.** Aquesta regulació (per exemple, afaitar-se o mantenir la barba arreglada, portar el cabell de color natural, net i ben tallat, no portar arracades, collars ni polseres, utilitzar maquillatge discret, dur el cabell recollit..) no vulnera el dret a la pròpia imatge, ja que aquest dret apareix limitat només quan "es presta el servei" i té per objecte identificar el cos dotant-lo de la uniformitat necessària per afavorir l'eficàcia d'aquella prestació. Tampoc es produeix discriminació per raó de sexe.
- *"L'agent de policia està obligat a sotmetre's a les proves de detecció alcohòlica quan sigui requerit a tal efecte tant per un superior jeràrquic, com a petició d'un ciutadà davant d'aquest".* Aquest precepte vulnera el dret a l'honor, la dignitat personal i laboral i la intimitat del funcionari.
- *"Es prohibeix realitzar qualsevol declaració relacionada amb el servei als mitjans de comunicació".* Aquest precepte excedeix de l'obligació de reserva que imposa l'article 10.5 de la Llei 16/1991.
- **L'Administració pot establir els principis bàsics d'organització del Cos policial i les directrius dels objectius a aconseguir,** però no té competència per establir-ne els principis bàsics d'actuació, ja que aquests només poden ser els establerts a la Llei 16/1991.
- Un caporal, quan no sigui substituït en casos d'absència per malaltia o descans setmanal, pot nomenar un guàrdia com a responsable del servei en la seva absència. Aquesta possibilitat no vulnera l'article 27 de la Llei 16/1991, segons el qual és el "cap del cos" qui hauria de nomenar el seu substitut, ja que es tracta d'un supòsit excepcional que vol garantir la prestació del servei. Així mateix, es pot establir l'obligació dels agents d'assumir la responsabilitat del "cap de torn" quan els sigui encomanada, sense perjudici de les compensacions corresponents.
- **En defecte de pacte sobre la matèria, i amb base a la seva potestat d'organització, l'Administració ha de regular la prestació del servei** amb independència que això tingui incidència sobre les condicions de treball dels funcionaris públics (ex. uniforme), i sense perjudici que en una futura negociació col·lectiva es puguin millorar aquestes condicions.
- **Vulnera manifestament el dret a la intimitat i a la salut obligar els agents a comunicar al cap qualsevol problema que comporti tractament mèdic psicològic o psiquiàtric.** I vulnera el dret al càrrec establir que en aquests casos es podrà retirar l'arma com a mesura cautelar.
- La concessió de recompenses o distintius únicament es poden atorgar a membres del Cos de la Policia Local, i no a altres ciutadans o persones físiques o jurídiques.
- Finalment, es considera contrària a dret la introducció d'una clàusula que atorgui a la Prefectura del cos la competència exclusiva en la interpretació del reglament.